

Sborník vítězných prací literární soutěže O brahmíní vemeno 2016

Obsah

Předmluva.....	2
Fallout je out.....	2
Slovo úvodem.....	2
Rapid Fire.....	3
Hodnocení povídky.....	10
Tuhé vepřové.....	12
Hodnocení povídky.....	19
Kdo si zvolí tmu.....	21
Hodnocení povídky.....	24
Závěr.....	25

Předmluva

Fallout je out

Fallout je out
kdo hraje
nevyhraje
je naprosto debilní
pro dědky senilní

Fallout je out
hemži se to zrudama
s utrhanějma údama
tolik hnusnejch "lidi"
se málokdy vidí

Fallout je out
a co je nejhorší?
To, že to nekončí!
Bude třetí díl
do prdele s ním!

Slovo úvodem

Vault šílené brahmíny je doupě senilních staříků, jejichž tváře jsou obroušeny pískem neseným radioaktivními větry Pustiny, každou druhou větu uvozují slovy „jo, za našich mladých let...“ a pořád ještě se nemohou zbavit přetrvávajícího dojmu, že 640 × 480 je luxus. Vzhledem k tomu, a vzhledem k bezmezné adoraci dvacet let staré počítačové hry, která byla rozebrána do mrtě už tolikrát, že neskrývá sebemenšího tajemství, je server prakticky mrtvý. Dvě základní výjimky představují akce Nukleárna guľa a Brahmíní vemenó a této druhé, civilnější z nich, je tento sborník věnován.

Literární soutěže mají na Brahmíně patnáctiletou tradici, ale ani dvě soutěže nebyly stejné. Byť se v poslední době pravidla trochu ustálila, stále hledáme způsob, jak to dělat lépe. Ročník 2016 byl vyhlášen na jaře, k výročí založení Vaultu, uzávěrka příspěvků připadla na podzim, k výročí uvedení Falloutu na trh. Následovalo první kolo hodnocení, v němž rozhodčí oznamkovali každé dílko podobně, jako ve škole. Vše se známkou nižší než 3,0 – včetně – následně postupuje do kola druhého. V něm rozhodčí seřadí všechny povídky od nejlepší po nejhorší, pořadí od všech hodnotitelů sečtu a tak vznikne finální pořadí. Jednoduché.

Dobrá, dost keců. Vzhůru do četby tří vítězných míst!

Rapid Fire

Jiří Sládek

Třetí místo

"Neměl jsem tuhle práci brát," pomyslel si už snad popadesáté Karlo. Pochod křovinatým hvozdem pro něj nebyl ničím neobvyklým - jako průvodce, lovec či ozbrojený doprovod se tu živil už několik let - ale pořád měl před očima umírajícího Marka. Hladový šavlozubý vlk je nebezpečný za každých okolností a oni se nechali překvapit ráno, když sklízeli tábořiště.

Nebezpečí si uvědomili vlastně až ve chvíli, kdy predátor zabořil tlamu do Markova břicha; byl zřejmě hodně hladový nebo něčím rozzuřený, protože se trháním oběti zabýval o pár okamžiků déle, než bylo potřeba. Karlo tak měl čas na útok ze strany, a i když nebyl jeho výpad mečem nijak zvláště silný, podařilo se mu rychlým spodním sekem otevřít šelmě celý bok. Ta se po mladíkovi ohnala, ale dost slabě a čelisti jí sjely po lovcových kožených nátepnících. Karlo kontroval bodnutím po chňapající tlamě a více méně šťastným úderem vlka dorazil.

Marka tím ale nezachránil. Mladý lovec věděl, že se mu o kňučícím a pokáleném kamarádovi s roztrhaným břichem bude zdát ještě dlouho. A jen malou útěchou mu bylo, že Markovy úplně poslední minuty byly snesitelné, protože mu technomág píchnul do žíly pomocí starobylé *injekce* nějaký tisíci lék.

Technomág George... To on je před dvěma dny najal jako průvodce. Nemluvný čtyřicátník, s tmavými krátkými vlasy a plnovousem, o hlavu vyšší a zároveň hubenější než pomenší rozložitý Karlo. Zjevil se v praktickém hnědozeleném oblečení, s opaskem plným podivných nástrojů, kvalitně vypadajícím samostřílem a objemným batohem. A v kondici, která prozrazovala, že patří spíše k aktivním hledačům starobylých technologií, než k pobledlým vědátorům zavřeným v dílnách a pracovnách.

Karlo toho o technomázích mnoho nevěděl, ale to vlastně nikdo, byla to sakramentsky tajnůstkářská banda. Někdo je označoval za učence, jiní tvrdili, že v jejich vynálezech a přístrojích musí být nějaká kouzla. Každopádně byli zřejmě jedinými lidmi, kteří aspoň částečně chápali zázraky z doby před Velkou bouří a leckteré z nich dokonce uměli zrekonstruovat a používat. A zatímco někteří byli zalezlí v teple domova a bádali a zkoumali, jiní se pídili po starobylých artefaktech v Pustině i ruinách pradávných osad. A pokud byli úspěšní, dost jim to vynášelo.

George přijel do Mnichovic na statném koni od Velké Prahy - zřejmě přímo z ní, i když o tom nemluvil - s jasnou představou, kam chce vyrazit. V krčmě si najal průvodce, Karla a Marka, a dalšího rána vyrazili do Pustiny. George jim pár kilometrů za vesnicí ukázal mapku, která je měla zavést k cíli. Vypadalo to na starobylou mapu z dob ještě před Velkou bouří, s mnoha osadami a stezkami, které už dávno neexistují. Karlo takovou nikdy neviděl a měl pocit, že dávní kartografové museli při tvorbě mapy - v porovnání se vzdálenostmi - hodně přehánět s velikostí osad. Některé vypadaly větší než desetkrát deset největších osad, co lovec znal. A to se zdálo nemožné. George v mapě ukázal na ručně dokreslenou značku asi devadesát kilometrů východně od Mnichovic. Podle staré mapy šlo o horu Vestec a stejnojmennou osadu, ale Karlo věděl, že v těchto místech teď není nic než nebezpečná Pustina. Podle zpráv od ostatních průvodců, lovců a cestovatelů tam ale aspoň v poslední době nezuřily zářící bouře a jedovaté větry, které ještě před pár

lety tuhle oblast činily naprosto neprostupnou.

Karlo obešel trouchnivější pařez a odfoukl si neposedné nazrzlé vlasy z čela. Vzadu je měl sice stažené do culíku, ale ve předu mu v podstatě žádný tvar nedržely a poskakovaly, jak se jim zrovna zachtělo. "Neměl jsem tuhle práci brát," drtil mezi zuby při dalším kroku. Pocit zmaru z Markovy smrti brzo vystřídal pocit viny. Jasně, Marek byl starší a zkušenější, ale stejně si toho vlka měl Karlo všimnout včas. Tohle se ale už napravit nedalo. Jediné, co může udělat, je dotáhnout zakázku do konce. Už proto, že technomág slíbil vyplatit zbylou část odměny Markově matce, až (škarohlíd by řekl pokud) se úspěšně vrátí.

Karlo zatnul zuby, pochodoval a soustředil se na cestu i krajinu kolem. Bylo to vyčerpávající, neustále sledovat cestu před sebou i okolí a občas se zastavit a zaposlouchat se do zvuků nepřehledné divočiny. Území zvané Pustina totiž ve skutečnosti zas takovou pustinou nebylo. Po Velké bouři tedy asi ano, ale za těch pár set let, která od apokalypsy uplynula, se téměř zničená příroda vzpamatovala.

Tam, kde nebyla vyloženě spálená poušť nebo vysoké kopce, se obvykle rozrostl obtížně prostupný hvozd. Jed v divočině ale přetrvával - někde v zemi, jinde v rostlinách, vodě nebo vzduchu, i když podle učenců postupně slábnul. A nevymřely ani zrůdy přeměněné silou Velké bouře, i když šlo už o několikátou generaci od těch dní, které změnily celý svět. Neobydlená místa byla zkrátka pro každého, byť měl sebelepší výcvik a znalosti, smrtelně nebezpečná.

Odpoledne narazili uprostřed mladé dubiny na zbytek starobylé stezky vedoucí směrem, kterým potřebovali jít. Alespoň to tak vypadalo při porovnání s Georgovou mapou, pokud se tedy nespletli a skutečně objevili cestu označenou dávnými kartografy jako 344. Tedy cestu - spíš už šlo jen o pruh řídké trávy a menších křovisek, který ovšem oproti záplavě husté zeleně kolem vypadal jako pohodlná stezka. Technomág v několik vteřin trvajícím záchvatu sdílnosti poznamenal, že dřív se cesty zpevňovaly *asfaltem*. Ať už to bylo cokoliv, vypadalo to, že i přes letité nánosy hlíny a prachu se flóře na téhle šedé hmotě, která místy mezi trsy trávy prosvítala, moc nedařilo zapustit pevné kořeny.

Každopádně jim stezka usnadnila pár kilometrů, protože se nemuseli tolik prodírat a prosekávat křovím. V jednom místě Karlo objevil vlčí stopy přetínající skoro kolmo bývalou cestu, ale odhadoval jejich stáří nejmíň na tři dny a neměl tedy důvod k obavám.

Před západem slunce našel lovec docela šikovné místo k táboření, mezi shlukem zakrslých stromků a malým pahorkem, který mohl být stejně dobře přírodní vyvýšeninou jako zarostlou ruinou některého ze starobylých obydlí, jakých bylo v Pustině stovky.

"Budeme se muset vystřídat na hlídce, sám celou noc nevydržím...", oznámil Karlo technomágovi a znovu si vzpomněl na Marka, se kterým se na hlídce až doposud střídali. George jen krátce kývnul - a začal vybalovat věci na nocleh.

Rozdělal malý oheň, v kotlíku ohřáli večeři a beze slova se najedli. Zdálo se, že mlčení je technomágova přirozenost a ani jeho průvodce neměl na hovor náladu. Mladý lovec si vzal první hlídku a jeho zákazník se stočil do příkrývky a za chvíli usnul.

Noční klid a tma Karlovi na náladě nepřidaly, při pohledu na tmavé houští jen lehce osvětlené malým strážním ohněm se mu vracely vzpomínky na Markovu smrt, ale i na příjemnější chvíle, kdy s kamarádem takhle v Pustinách nocovali při loveckých výpravách. A taky se děsil okamžiku, kdy se vrátí do osady a bude muset Markově matce povědět o osudu jejího jediného syna. Karlo se necítil nejlíp, zmáhala ho únava a byl rád, že na hlídce neusnul. Potom, co vzbudil technomága, aby ho na stráž vystřídal, si z posledních sil rozepnul a sundal své kožené brnění - s botami a nátepníky

se neobtěžoval - a upadl do neklidného spánku.

Většinu lidí budí příjemné ranní slunce nebo nějaký nepříjemný hluk. Karla ovšem vzbudila palčivá bolest v pravém zápěstí a úporné sucho v ústech. Když se probral, motala se mu hlava a vůbec se cítil mnohem hůř než před usnutím. Doplazil se k čutoře a hltavě se napil, moc to ale nepomohlo. Technomág si ho bez emocí chvíli prohlížel, pak k němu přikročil a položil mu ruku na čelo.

"Máš horečku," konstatoval očividně.

To by mě nenapadlo, pomyslel si Karlo, proč mě ale tak bolí ruka? Neobratně si rozepnul nátepník. Kousek nad zápěstím měl ošklivě zhnisanou ránu. Samotné zranění nebylo nijak velké, spíš škrábnutí. Výpad šavlozubého vlka zřejmě lehce roztrhl kůži vedle okraje nátepníku. Karlo si toho v návalu adrenalinu z boje, a pak bolesti a smutku z Markovy smrti nevšiml a ránu neošetřil. A dobře věděl, že v Pustinách je potřeba každou ránu hned vymýt čistou vodou a nejlíp něčím vydezinfikovat; třeba silnou pálenkou, kterou měl pro tyhle účely v lahvičce v batohu. A ani pak není jisté, že se v pořádku zahojí.

V Pustinách bylo jedovaté leccos a i škrábnutí o větev mohlo skončit smrtelnou otravou. Teď už mu ale ani důkladné vyčištění nepomůže; rána byla podebraná, zhnisaná a kůže okolo hrála všemi barvami. Pokud se vrátí do vesnice, možná ho ranhojič zachrání, než ho otrava krve zabije. O ruku ale přijde.

"Nemáš u sebe nějaké byliny na čištění krve?" vytrhla ho z úvah o chmurných vyhlídkách na kariéru jednorukého lovce Georgova otázka.

Jasně, typické předsudky chláпка z velké osady. Jsem lovec, tak musím vědět o přírodě úplně všechno, včetně toho, po jaké kytce se postaví i kmetovi a z jakých bobulí se vaří odvar proti vypadávání vlasů. Tahle věta se mu v hlavě zformovala v odpověď, ale bylo mu čím dál hůř, tak jenom unaveně zavrtěl hlavou. A neřekl ani to, že v Mnichovicích bylinám pořádně nerozumí žádný z asi desítky lovců - ti vědí spíš to, jak vystopovat a ulovit zvěř a jak se vyhnout mnoha nástrahám Pustiny. Bylinkám nejvíc z celé osady rozumí nečekaně kuchařka z hostince U cesty, paní Paulena. A to se jejich pěstování a sběru věnuje jen ve volných chvílích, když zrovna nelítá kolem kamen a nepřipravuje svůj vyhlášený silný drůbeží vývar.

"Hmm, tak ti to strhnu z platu," zavrčel technomág.

„Tohle jsou totiž dost drahý věcičky,“ dodal trochu otráveně a vytvořil tak na své poměry úctyhodně dlouhé souvětí.

Lovec moc nechápal, jak souvisí jeho otrava krve se sjednanou odměnou, ale když zaostřil na vědátora, pochopil.

George se už přehraboval v malé krabičce a vytahoval *injekci*. Karlo doufal, že ho hodlá svými vědeckými metodami zachránit, a neplánuje mu jen ulehčit předsmrtné utrpení jako Markovi.

Vypadalo to ale nadějně, náplň v téhle *injekci* měla jinou barvu než ta, kterou George včera píchnul nešťastnému mladíkovi v jeho posledních minutách.

Technomág pomohl Karlovi se sundáním košile a píchnul mu *injekci* do ramene, bolelo to jen trochu. Pak ze své krabičky vytáhnul nějakou lahvičku, vylil z ní čirou tekutinu na kus látky a začal jí dost silně a nevybíravě vytírat Karlovu zanícenou ránu. To bylo ještě výrazně méně příjemné než injekce a lovec se ani nedokázal rozhodnout, jestli to víc pálí, bolí nebo štípe. Tyhle tři pocity v jeho zápěstí sváděly nerozhodný, ale o to urputnější boj i po tom, co ho technomág přestal mučit a přelepil mu ránu nějakou páskou.

"Mělo by to pomoci, horečka za pár hodin poleví, ale nejmíň den musíš být v klidu."

Další dlouhá věta od přemýšlivého vědce. Dobře, zůstanou v tábořišti, to by neměl být problém. Nezkaženou vodu nabrali včera vpoledvečer chvíli před rozbitím tábora a měli jí dost. Než zítra vyrazí na další pochod - snad to tedy bude opravdu zítra - tak se ten kousek vrátí a čutory i záložní

měchy znovu až po okraj naplní. Karlo přeci jen krajinu dál na východ neznal a nebyl si jistý, kde a zda vůbec tu zdravá voda na jejich další cestě je. Ani s jídlem neměli problém, zásob měli dost. Na další úvahy už se ale Karlo nezmohl. Únava z horečky i toho, že se ještě před pár minutami trápil myšlenkami na vlastní smrt, nebo přinejmenším ztrátu ruky, byla zaručeným lékem na tvrdý spánek. A dost možná k tomu přispěl i lék od George.

V těch pár chvílích, co byl Karlo vzhůru, mohl vidět technomága, jak se buď přehrabuje ve svých věcech, studuje snad po dvousté svoji drahocennou mapu nebo si něco čte v nějaké knize, kterou táhnul ve svém objemném batohu. Každé Karlovo probuzení využil samozvaný doktor k tomu, aby mu opět bolestivě vyčistil ránu, a dvakrát nebo třikrát mu také vnutil vodu a nějaké jídlo.

Když mladý lovec konzumoval malou večeři, viděl George obcházet kolem tábořiště a natahovat v kruhu jakýsi drát nebo provaz. Zřejmě narychlo sestrojené poplašné zařízení. Nojo, dneska v noci toho asi moc nenahlídám, pomyslel si s porozuměním pro technomágovu snahu Karlo, než zase usnul.

Většinu lidí budí příjemné ranní slunce nebo nějaký nepříjemný hluk. Karla tentokrát vzbudilo tak nějak obojí najednou. Slunce vykouklo na Pustinu z mraků, které se celou noc honily po obloze, a o hluk - i když ne úplně nepříjemný - se postaral George připravující snídani. Mladý lovec si uvědomil, že je mu docela dobře. Ruka už nebolela, horečka ustoupila a cítil se i docela odpočatý. Když technomág uviděl, že už je jeho průvodce vzhůru, šel zkontrolovat ránu. Oba viděli, že hnis je pryč a rána je překrytá zdravě vypadajícím strupem.

Karlo se trochu obával, že na něj po prodělané horečce přijde s dalším náročným pochodem únava, ale nakonec se držel dobře a cesta ubíhala jako obvykle. Odpoledne, když se prodrali přes křovinatý pahorek, uviděli cíl cesty, horu Vestec - pokud tedy nezabloudili a nekoukali na horu úplně jinou. Lovec ale svým navigačním schopnostem věřil, navíc mapě odpovídalo i okolí. Zvlášť jasným orientačním bodem bylo pohoří zvané podle mapy Železné hory, táhnoucí se od Vestce dál na sever. Věděli, že jsou blízko. Karlo ale zůstal ostražitý a vybral kryté místo pro táboření v mělké úžlabině už hodinu před setměním. Mohli by sice za světla ujít další dva nebo tři kilometry, ale nemuseli by už najít tak příhodné místo k noclehu.

Na doposud klidném a emoce skrývajícím technomágovi bylo znát vzrušení z blízkosti cíle jeho cesty. Karlo si vzal první hlídku a dobře viděl, jak se technomág převaluje a nemůže usnout. Po klidné noci a skromné snídani tábořiště sbalili rychleji než kdy jindy a vyrazili.

Hora se tyčila za masou řídkého smíšeného lesa. Koruny dubů a buků, mezi kterými se tu a tam na slunce prodral vysoký smrk, ale nebyly ani zdaleka tak zelené, jako v obydlených oblastech. Listy některých stromů, které mijely, byly zkroucené a zbarvené plísňemi a spáleninami, neklamnými příznaky jedu z Pustiny.

Po dvou hodinách svižné chůze se les rozestoupil. Vestec byl na dosah. Pod kopcem byly stále patrné zbytky zdíva starobylých obydlí, i když většina pozůstatků byla zarostlá a nesahala výš než metr nad terén. George zrychlil krok a namířil si to skrz zbytky dávné osady rovnou k úpatí kopce. Karlo svíral luk se založeným šípem a stěží téměř běžícímu technomágovi stačil.

Už ho chtěl zastavit a přimět k opatrnosti, když tu z křoví pár metrů nalevo od George, z uličky mezi dvěma nízkými zarostlými zídkami, vystřelil rychlý stín. Karlo instinktivně jediným, tisíckrát trénovaným plynulým pohybem zamířil a současně natáhl tětivu a vypustil šíp. Střela zasáhla srnku do boku a hodila s ní na zem. George se zastavil až při hlasitém žuchnutí těla.

"Nespěchejte tolik, příště by nás takhle mohlo překvapit něco většího a hladovějšího," varoval lovec technomága.

Krátkou vzpomínku na něco většího a hladovějšího, co roztrhalo Marka, rychle zaplašil.

George zkrivil ústa do sarkastického úšklebku, ale pak potřásl hlavou: "Máš pravdu, budu

obežetnější. Ale aspoň budeme mít dnes čerstvou pečínku, ne?"

"To těžko. Tenhle kraj byl ještě nedávno plný zářících bouří a otrávených mraků, zvířata tu asi budou pořád nasáklé jedy," zchladil lovec technomágo nadšení, tentokrát nikoliv vědecké, ale gurmánské.

Aby svá slova potvrdil, ukázal na zvíře v trávě. Když se nad něj učenec naklonil, sám uviděl, že si na dobrý oběd dělal chutě předčasně. Srst byla na několika místech podivně vypelichaná a pokrytá mokvajícími boláky.

"Na vaření teď stejně nemám náladu, jsme skoro u cíle," kývnul technomág směrem ke kopci. Vyzazili, tentokrát o něco pomaleji, Karlo s připraveným lukem a George s nataženým samostřílem.

Karlovi už dřív vrtalo hlavou, proč ten, kdo tohle místo objevil, sám nepobral všechno cenné. Teď to pochopil. Cílem jejich cesty byla pevná kovová vrata zapuštěná ve skále. Nebo tedy spíš to, co bylo za nimi. Vrata byla sice na několika místech zrezlá, ale působila neobyčejně masivně, a ani společnými silami s nimi nehnuli byt' o centimetr.

Technomág kolem vrat obcházel, několikrát si znovu a znovu přečetl zbytek zašlého nápisu - něco jako "...ý klub Horní vestec: Podzemní střelnice" - a něco si broukal pod své několik dní neupravené vousy. Pak sundal batoh a po chvilce přehrabování vytáhl dvě kovové lahvičky. Karla sice zajímalo, kolik takových podivností technomágo zavazadlo ukrývá, ale George mu nedal ani šanci do batohu nahlédnout. Lovec nechal učence s jeho zázraky pracovat u vrat a šel raději hlídkovat. Nebylo by zrovna nejlepší, kdyby je tu překvapila nějaká šelma nebo Pustináři, nevypočitatelní divoši, kteří žili v zamořených částech Pustiny, jejíž jedy mnohé z nich změnilly fyzicky i duševně. Většinou k horšímu.

Našel si místo s dobrým výhledem do krajiny a po očku sledoval, jak technomág vylévá obsah lahviček na vybraná místa po obvodu dveří. Vypadalo to, že z kovu se po kontaktu s tekutinou trochu kouří, jiný efekt ale lovec neviděl.

George po pár minutách nechal vrata vraty, sedl si na kámen nedaleko a začal chroupat nějaké sušené ovoce. Karlo také vytáhnul z batohu něco k zakousnutí, pořád ale sledoval okolí.

"Pojď, zkusíme je vyrazit," ukázal po pár minutách George na dveře.

Karlo viděl, že vrata jsou teď na několika místech oddělená od skály, jako by v těch místech ůřadoval nějaký horlivý hlodavec s velkou zálibou v železných pochoutkách. Čtyřikrát do vrat vrazili rameny a vyvalili jejich levou část dovnitř.

Za polovyraženými vraty bylo krátké schodiště dolů. Karlo zapálil připravenou louč, George po chvilce podzemí osvětlil ještě mnohem lépe olejovou lucernou vylepšenou systémem malých směrových zrcadel. Sešli po schodech do malé místnosti se zbytky několika křesel, stolků a podobného nábytku. V jednom rohu pod vrstvou prachu stály opřené terče podobné těm, kteří lovci používali, když se cvičili ve střelbě z luku. Tyhle ale byly z tlustšího a na první pohled a dotek i odolnějšího materiálu.

Takže opravdu byli na dávné střelnici! Zašlý nápis na vratech nelhal a Karlo už chápal, proč se sem technomág tak toužil dostat. Doufal nejspíš, že na staré střelnici najde pár nábojů do zrekonstruovaných zbraní nebo dokonce právě takovou starou zbraň, která bude dostatečně zachovalá na to, aby ji bylo možné vyčistit a znovuzprovoznit. Takové se čas od času někde našly a od šťastných nálezců si je mohli dovolit koupit jen ti nejmajetnější. Nikdo je ale neuměl vyrobit, což platilo i o nábojích.

Někteří technomágové prý pochopili podstatu jejich fungování, Karlo ovšem netušil, zda zrovna George k expertům na pradávne střelné zbraně patří. Ale každopádně nikdo nedokázal sestrojít tak přesné součástky, aby technologii okopíroval nebo aspoň opravil staré exempláře, které byly hodně

poničené. Ti nejlepší v oboru prý uměli z několika rozbitých zbraní sestavit jednu funkční a i nález nefungující zbraně mohl být výhrou, protože i o součástky byl obvykle velký zájem.

V krajní místnosti kromě terčů už nic zajímavého nenašli a George se hrnul dál. Na to, že ho už jednou Karlo nabádal k větší opatrnosti, v objevitelském nadšení docela zapomněl. Mladý lovec chtěl George – už zase – zadržet. Než to ale stihl, začal technomág ječet bolestí.

Olejevá lucerna skončila na podlaze vedle hroučícího se George a nějakým zázrakem se nerozbila, i když šlo o docela křehký přístroj. Na technomágově boku přistála hmyzovitá zrůda, velká dobrý půlmetr v průměru, a zabořila do něj kusadla. Jeskyňák, blesklo hlavou Karlovi. Hnusný velký brouk zrozený Velkou bouří, s neukojitelnou chutí na maso. Jakékoliv maso. Lovec pustil luk na zem a začal šátrat po meči. Stvůra se k němu začala otáčet. Karlo věděl, že její chitinový krunýř je dost tuhý a bude potřebovat hodně silný nebo šťastný zásah. Nebo obojí.

Jeskyňák se odrazil a skočil. Karlo dokázal brouka v letu seknout čepelí. Odklonil tím letící potvoru a její kusadla, ale nevypadalo to, že by přerostlý brouk ranou nějak utrpěl. George se třásl na zemi a tiskl si rukou silně krvácející pravý bok; jeskyňák ho kousnul opravdu pořádně a technomág v boji už nijak platný nebude.

Hmyzovitý soupeř vedený instinktem zopakoval skok. Karlo už to čekal a dokázal se mu vyhnout. Skoro. Kusadla jej sice minula, ale jeskyňák se mu zachytil na levé nohavici dvěma z půltuctu článkovitých nohou opatřených chlupy a kostěnými háčky. Bleskově se otočil a už natahoval kusadla k lovcově stehnu. Karlo přehmátl na meči a zarazil čepel mezi blížící se kusadla.

Jeskyňáka se tím na chvíli zbavil; nestvůrný brouk začal kolem sebe tlouct nohama a potrhal Karlovi kalhoty a sedřel kůži na nohou. Rána ale hmyzovitou stvůru nezabila, spíš rozdráždila. Lovec ji ze sebe výpadem sice setřásl, ale taky přišel o svoji zbraň.

Jeskyňák se vztekle snažil hmyzovitýma nohama vyprostit nepříliš hluboko zaražený meč. Karlo se zoufale rozhlédl kolem sebe. Kromě malé dýky už neměl žádnou zbraň. Chtělo by to nějaký velký kus dřeva, nebo aspoň kámen. Na zemi ale nic příhodného neleželo. Vlastně ano...

Obří brouk se konečně zbavil nevídaného kusu kovu a chystal se k dalšímu skoku. Olejová lampa se o něj roztrhla s rachotem tříštěných zrcadel a zasyčením oleje. Hořící tekutina se rozstříkla po nestvůrném těle a začala škvářit chitin a vše pod ním. Jeskyňák sebou zoufale zmítal a Karlo táhnul technomága z dosahu nebezpečně kmitajících ostrých nohou. Za chvíli bylo po všem. Boj v chodbě připomínala jen hromada doutnajícího hnusu a hodně silný puch spáleniny. A taky třesoucí se technomág.

George se sice sotva držel na nohou, ale chtěl jít za každou cenu dál. Bláznivý vědec už se zas žene dopředu, přitom nebýt těch jeho speciálních obvazů a zázračných injekcí, které jsem do něj musel podle jeho instrukcí napíchat, nejspíš by vykrvácel, pomyslel si s úšklebkem lovec.

Chodbičkou prošli do větší, protáhlé místnosti. Po celé délce obou delších stěn byly polorozpadlé skříňky a dál... dál už nic. Jediný další východ z místnosti, který původně zřejmě vedl do útrob podzemní stělnice, byl blokováný závalem. Nevypadalo to jen jako pár popadaných balvanů, ale prostě jako totální zřícení celého podzemního komplexu.

George chvíli na zával vytřeštěně zíral, a pak s drmoláním kleteb začal prohledávat skříňky. Při každém prudším pohybu sykal bolestí a chytal se za bok, ale nepolevoval v hledání. Karlo mu vytrvale svítil pochodní.

Jediné, co technomág našel - kromě pár zbytků tlejícího oblečení - byly jakési speciální brýle. Řemínek na jejich uchycení byl sice úplně zpuchřelý, ale samotná část kryjící oči vypadala pevně a nepoškozeně. "No aspoň něco," zahuhlal technomág, ale znělo to hodně zklamaně. Když prohrabal poslední skříňku, chvíli nehnutě stál, zatínal pěsti a pak v prvním opravdovém projevu emocí, který u něj Karlo zaznamenal, kopnul do jedné ze zaprášených lavic uprostřed místnosti.

Technomágovo "Kurva, kurva, kurva" doprovodil dutý a tak nějak měkký zvuk. Takový zvuk, který srážka pevné boty s lavicí obvykle nevydává. Georgův kopanec navíc zvířil prach na lavici - domnělé lavici - a odhalil, že jde spíš o nějakou bednu. Technomág se zamračil a rukávem setřel z bedny poctivou vrstvu prachu.

Karlo zatajil dech. Nikdy sice nedržel v ruce žádnou ze starobylých zbraní, ale pár už jich viděl a kresba na horní straně krabice takové zbraně připomínala. Konkrétně takové ty delší, kterým se říkalo pušky. Bedna z lehkého materiálu vypadala docela zachovale, a George ji po cvaknutí několika západek pomalu, velmi pomalu otevřel. Kresba na krabici nelhala.

Technomág opatrně, až nábožně vyjmul pušku z polstrování krabice. Měla o dost elegantnější tvary než jiné staré zbraně, které mu prošly rukama, a vypadala velmi zachovale. Byla také mnohem lehčí, než čekal, a pohmatem poznal, že většina jejího těla není z kovu, ale zřejmě z plastu, trvanlivého materiálu, který v mnoha podobách sice přečkal z dob před Velkou bouří, ale dnes už ho neuměl nikdo vyrobit.

V krabici bylo i deset válců, zřejmě zásobníků. Byly částečně průhledné, v každém napočítal dvacítku kulatých střel. Na vrchní části zbraně objevil krytý otvor, do kterého se zásobníky nejspíš zasunovaly. Odolal ale pokušení zbraň hned vyzkoušet, bude mnohem jistější a bezpečnější - pro zbraň i pro střelce - když ji nejprve řádně prozkoumá ve své laboratoři, a pak vyzkouší v kontrolovaných podmínkách. Každopádně je to skvělá kořist, výprava dopadla nad očekávání, i když už to vypadalo na fiasko.

Do ruky se mu zřejmě dostala superzbraň, dost možná prototyp, který na střelnici zkoušel nějaký geniální zbrojíř. Bolest byla zapomenuta. Ruce se mu třáslы vzrušením i ve chvíli, kdy do baťohu ukládal brožuru, která byla uložena v průhledném obalu v krabici společně se zbraní. Šlo zřejmě o návod k použití a údržbě. Alespoň to tak vypadalo podle ilustrací po zběžném prolistování. Důkladné studium útlé knížky si nechá na doma, určitě se z ní o superzbraní dozví víc. A jeho vědecký zápal nezastaví ani to, že brožura je psaná nějakým neznámým jazykem, takže nerozumí ani nadpisu "Paintball Master Rapid Fire: User Guide".

- konec -

Hodnocení povídky

Průměrná známka v prvním kole: 1.

Relativní pozice ve druhém kole:

Cheky: 3

Meehail: 3

Ssyx: 3

Tína: 3

Viky: 3

Výsledná pozice: 3.

Chekyho hodnocení:

Velmi příjemné. Možná trochu dlouhé trmácení se Pustinou, kde se dohromady nic nestane, takže závěrečná pointička je pak k utáhnutí celého tohoto vlaku dost slabá. Prořezal bych. Anebo naopak roztáhnul.

Umím si představit celou tu věc dopsanou jako román, postapo v české džungli se čte dobře a na větším rozsahu by dostaly obě postavy prostor trochu se rozvinout a nebýt tak ploché.

Každopádně by autor měl psát víc takových věcí.

Výhrady:

- V prvním odstavci "vlk je nebezpečný za každých okolností" - tuším, že v češtině ta fráze zní "za všech okolností".

- Používány jsou anglické uvozovky.

To je vše.

meehailove hodnotenie:

Ak si odmyslím, že hlavná postava – sprievodca – za celý príbeh vlastne neukáže nič, prečo si ho vlastne technomág George najal, tak ide o veľmi dobre napísanú vec. A hlavne, je to konečne poviedka s dobrým koncom. V porovnaní s ostatnými dielami je na tom veľmi solídne, čo sa týka písania, chovania a uvažovania postáv, uveriteľnosti a správneho množstva informácií, z ktorých tú najdôležitejšiu si necháva až na úplne posledný riadok. České zasadenie je plus.

Zároveň však poviem, že táto poviedka by mohla byť ešte lepšia. Práve kvôli tomu, čo som napísal na začiatku. Hlavná postava je veľmi nevýrazná a dosť často som sa pristihol, že rozmýšľam, prečo si vlastne George najal práve týchto dvoch ľudí. Jeden zomrie ešte pred začatím poviedky, druhý síce občas má dobrú poznámku, ale vo väčšine prípadov by si George vystačil sám - má mapu, je to práve on, kto sa dokáže dostať cez zamknuté dvere, disponuje liekmi a inými prostriedkami. Ono to nie je úplne odveci, ale hlavná postava, ktorej úlohou je na jednom, dvoch miestach skrotiť nedočkavosť svojho zamestnávateľa, mi v pamäti nezostane. Ponúkal sa tam priestor na oveľa zaujímavejšiu interakciu. Keby mal viac vlastnej iniciatívy, v niečom by sa vynašiel, bolo by to výborné.

Bez ďalších komentárov hodnotím ako jednu z najlepších tohtoročných poviedok.

Tininy poznámky:

Povídka, která by mohla učit ostatní, jak vypadá pointa jak víno, té opravdu tleskám. Jedná se o kousek povedený, který jsem četla s chutí, psaný příjemným jazykem, odehrávající se v českém prostředí, což se mi velmi líbí. Oba hlavní hrdinové jsou zajímaví, každý svým způsobem, ačkoliv se o nich skoro nic nedozvíme a ani oni navzájem toho moc nenamluví. Hlavní předností Rapidu je

skvěle zvládnutá a zábavná pointa, s ní ale souvisí i hlavní slabina – délka. Aby pecka na konci lépe vynikla, slušelo by povídce výrazné zkrácení putování, během kterého se nestalo nic zásadního (a to, co se stalo, nemělo ve výsledku téměř na nic vliv – Čechovova puška, hm?). Proškrtání by jí dodalo spád a švih a podtrhlo překvapení na konci, takže by ani na chvíli nenudila. Autor necht' o tom pouvažuje, každopádně jsem zvědavá na další jeho díla.

Ssyxoj závěr:

První povídka co mě skutečně pobavila svým závěrem. Trochu slabší téma putování pro putování vynahrazuje fakt českého prostředí a udržování napětí občasným použitím starých technologií. Pointa skvěle cynicky úderná.

Tuhé vepřové

Psychotic

Druhé místo

Každý přesný zásah mu vléval čerstvou krev do žil. Nikdy nepotřeboval poučky, instinkt ho vedl, měnil v nezastavitelnou bytost z dávných bájí. Vnímal všechno, neuvědomoval si nic. Ale cítil, že řady nepřátel řádnou. Prodlevy mezi zvuky výstřelů se natahovaly, až konečně zavládlo ticho. Nikdo z nich neustoupil, do posledního zůstali ležet v prachu, kam je jeho síla poslala. Z úst se mu vydral vítězný křik a jeho paže i se zbraní vyletěly vzhůru v oslavném gestu. Nikdo se k jeho veselí ale nepřidal. Pohled přes rameno mu prozradil důvod: uprostřed zkázy zůstal stát úplně sám. Smysly se mu navrátily. Jeho pohled sklouzl k zemi, kde se bahno barvilo do ruda. Poprvé pochopil.

„Poručíku?“

Ještě několik vteřin upíral pohled do neurčita, ale nakonec ho obrátil směrem k příchozí a za hlasitého křupnutí odlepil záda od zdi, o kterou se opíral.

„Promiňte. Vzpomínky na bouřlivé mládí,“ vysvětlil s bolestným úšklebkem.

„To si dokážu představit. Slyšela jsem dost. Je mi ctí, že budu pracovat se slavným Řezníkem.“

„Pořád se mi tak říká?“ podivil se a přijal nabízenou pravici.

„Někteří už možná začínají zapomínat.“

„Jsem poslední dobou trochu z formy. Stejně to není přezdívka, za kterou bych byl zrovna rád.“

„Nejste jediný, kdo má nehezkou přezdívku.“

„Vaše se ale používá, jen když nejste v místnosti.“

„Takže jste o mě slyšel?“

„Máme tu čtyři ženy ve zbraní. Když jedna začne nabírat frčky takovou rychlostí, že i generálové by se měli začínat bát o práci, donese se to i ke mně.“

„Sklenné stropy nejsou tak neprostupné, jak se říká,“ objevil se jí na tváři široký úsměv.

„Třeba po téhle patálii přibude další hvězdička. Půjdem?“ pokynul ke vchodu do velitelského centra.

„Takže všechny diplomatické možnosti jsou vyčerpány?“

„Správně, poručíku,“ potvrdil plukovník a ztěžka se opřel o stůl s mapou oblasti, „nezbývá než přistoupit k vojenské akci.“

Poručík Weiss přimhouřil oči a mimoděk zkřížil ruce na prsou. Plukovník nevypadal jako někdo, kdo se trápí zmařenými životy, spíš jako komparsista z béčkového filmu, který se opravdu snaží vyvolat ten dojem, ale zrazují ho zoufale nedostatečné herecké schopnosti. Věděl proč. Kromě získávání vzorků pro výzkumný tým, doprovodu obchodních výprav a dalších rutinních operací na území infikovaných už vojáci dlouho neměli nic na práci. Elitní jednotky se zabývaly hlavně údržbou vlastní výstroje, karbanem a zábavou s holkami z farem. Weissovo rychlé ohlédnutí akorát stihlo zachytit záblesk úsměvu na rtech podporučice Majerové. Nepochyboval o tom, že i ona se třásla na nějakou akci. Od konce války se Sektorem Příbram se její kariéru postup přeci jen poněkud zadrhl. Tahle situace je přesně to, co potřebuje, aby se blýskla před členy velení. Začínal se

mu vkrádat pocit, že bude jediný, kdo se bude snažit zabránit krveprolití.

„Přímý útok nepřipadá v úvahu,“ pokračoval plukovník, když byl se svým hereckým výkonem spokojen, „kromě potenciálních ztrát na naší straně je tu také fakt, že si nemůžeme dovolit postřílet polovinu vlastní pracovní síly jen proto, že se nechali zblbnout nějakým samozvaným revolucionářem.“

„Nepřátelé jsou také promíchání s civilisty, kteří jsou nám loajální. Došlo by ke ztrátám i mezi nimi,“ podotkl Weiss.

„Poručík má pravdu,“ přidala se Majerová, „když nás budou farmáři považovat za větší hrozbu než infikované, riskujeme další vzpouru.“

„Přesně tak,“ přisvědčil okamžitě plukovník, „došli jsme k názoru, že nejlepší postup bude rychlá a chirurgicky přesná operace. Podle našich diplomatů nejsou Ševčenkovi muži zdaleka tak odhodlaní nám vzdorovat, jak se zprvu zdálo. Drží je tam víra v něj. Odstraníme hlavu a tělo zahyne s ním. Až Ševčenka dostaneme, nabídneme jim amnestii, když zahodí zbraně a vrátí se do práce. Krize zažehnána, vojenské i civilní ztráty nulové.“

Weiss v nic lepšího nedoufal. Možná se přeci jen podaří obejít se bez zbytečného zabíjení. Ne protože by se o to někdo snažil, ale protože za daných okolností se to všem tak hodí. I cynik musí uznat, že se občas objeví i shoda náhod, která není absolutně na pytel. To je přece zákon pravděpodobnosti.

„Poručík Weiss má velení operace, osobně povede tým Alfa. Vy, podporučice, ho budete podporovat s týmem Bravo. Vojenský kontrolní bod nepřítel určitě pozorně sleduje, takže musíte do cílové oblasti vniknout přes území infikovaných. Najděte Ševčenka a pokud to půjde, dostaňte ho živého. Potřebujeme vědět, jak se dostal ke zbraním z našich skladů.“
Třeba nepadne ani jeden výstřel.

Jakmile Weiss těžkými kovovými dveřmi zmizel na chodbu, podporučice Majerová vstala a opřela se o stůl s mapou naproti plukovníkovi.

„Pane, se vši úctou, proč téhle akci velí poručík Weiss?“

„Zvláštní otázka. Chtěla byste snad velet Vy? Poručík je služebně starší a má za opaskem mnoho úspěchů.“

„Kolik z těch úspěchů přišlo po tom masakru na jižní hranici? Pokud vím, do konce války už nebojoval. Ani běžných operací se od té doby neúčastnil.“

„Nelíbí se mi Váš tón, podporučice,“ zamračil se plukovník, „ale když to chcete vědět, poručík je schopný velitel. Kromě toho nebylo na výběr, ostatní kandidáti nejsou bojeschopní. Markovič a Barák jsou nemocní, Holek se zranil. Nikdo jiný nemá ani zdaleka tolik zkušeností jako Weiss. I když jeho výkonnost není, co bývala.“

„Zvládla bych to sama.“

„O tom nepochybuji, podporučice. A určitě to zvládnete i pod jeho velením.“

Zasalutovala a obrátila se k odchodu. Velitelské centrum a plukovníka nechala za sebou, ale zklamání ne. Nečekala, že by generální štáb povolal znovu do akce fantoma z minulosti. Stěží příznivý vývoj situace, ale teď už se s tím nedalo nic dělat. Uměla se přizpůsobit a dokáže to i tentokrát. Kromě toho teď dobře věděla, co Weiss chce. A když víte, co ostatní chtějí, výhoda je vždy na vaší straně.

„To byla hrozná otrava,“ prohodil Weiss směrem k Majerové, zatímco štípačky jednoho z jejích mužů vytvářely průchod skrz vysoký drátěný plot.

„Infikovaní umí být otravní. Nejdřív jsou děsiví, ale po dvou stech rutinních operací už se z nich

člověku jen protáčí panenky. Leze to na mozek,“ odpověděla, aniž by přestala kontrolovat stav svého samopalů.

„Zpátky už to snad budeme moci vzít po silnici a nechat je spát.“

„Ukradneme... ehm... zabavíme farmářům džíp? Spíš asi nákladák, do džípu se nás osm nevejde,“ přemýšlela nahlas.

„Devět.“

„Cože?“

„Bude nás devět, máme Ševčenka dostat živého, vzpomínáte?“

„Ach ano, jistě, devět,“ horlivě přikyvovala.

Majerová ztichla a najednou jako by ji začal neodolatelně zajímat shluk světél v dálce, který označoval jejich cíl. Weiss ji ještě několik dlouhých vteřin sledoval. Přesvědčoval se, že je jen paranoidní, jako se o něm už řadu let říkalo. Nakonec se rozhodl, že to od ní bylo pouze nevinné přehánění. Ale Weiss nikdy nezapomíná.

Jeden po druhém se protáhli otvorem v plotě a osm temných postav postupovalo nocí. Jak se světla přibližovala, čela se rosila a stisk na zbraních tvrdl. Jejich oči hledaly pohyb, jakýkoli náznak nebezpečí, ale ten nepřicházel. Nepřišel, ani když se přitiskli k nejbližší budově a konečně měli k dispozici krytí. Weiss gestem získal jejich pozornost a ukázal na široký příkop táhnoucí se podél okraje vesnice a po chvíli se stáčící mezi budovy. O jeden rychlý přesun později už je objímaly jeho vysoké stěny.

„Tohle by nás mělo dovést poblíž k místu, které naši vyjednaváci označili jako pravděpodobnou pozici jejich velitelské budovy. S trochou štěstí tam najdeme našeho člověka,“ začal tiše Weiss.

„Vidím vodojem,“ namířila Majerová ukazovák na siluetu v dálce, „ideální pozice pro odstřelovače. Jeden z mých chlapů má pušku s infračervenou optikou. Mohl by mít i výhled na cíl a sundat ho.“

„Živého, podporučice, živého!“

„Myslela jsem, kdyby se něco zvrtilo a on se pokusil uniknout.“

Zarazil se. Tahle situace se skutečně dala využít. Všiml si upřeného pohledu mužů Majerové, zatímco jeho tým se věnoval kontrole okolí.

„Běžte všichni.“

„Cože?“

„Vezměte své muže. Zajistěte prostor kolem toho vodojemu, postavte odstřelovače. My zatím provedeme obhlídku zblízka, identifikujeme cíl a počkáme na vás. Přeskupení – útok.“

„Pane, on to určitě zvládne sám a...“

„Jen ať máme jistotu, že se nic nezvrtně. Střelecký tým je efektivnější než jednotlivec, pokud dojde k nečekanému vývoji situace.“

Weiss zaregistroval znepokojené pohledy jejich mužů směrem k Majerové. Z jejího obličej se nedalo vyčíst nic.

„Ano, pane,“ přikývla po chvíli. Na Weissův vkus až příliš dlouhé.

„A doufám, že všichni chápou,“ dodal, „že i když máme tlumiče a subsonické náboje, výstřely pořád nejsou nijak tiché, a že tedy máte pálit jen v případě absolutní nutnosti.“

„Ano, pane,“ potvrdili všichni s pramalým entusiasmem.

Čtveřice postupovala skryta stěnami příkopu hlouběji do jámy lvové, připravena okamžitě reagovat na jakýkoli zvuk nebo pohyb. Ale ani s přibývajícím časem a houstnoucí zástavbou žádný vzruch nepřicházel. Přesto napětí houstlo, snad poháněné gamblerským klamem.

Ani Weiss situace nenechávala chladným. Bylo to už tak dlouho, co se naposledy plížil nepřátelským územím, stisk zbraně až bolestivě křečovitý, každý zvuk k smrti děsivý, včetně toho zpod jeho vlastních bot. Připadal si jako nováček v přijímači, tedy kdyby někdo zelenáče posílal na takové mise. Chtěl zpět svůj dávný instinkt, ale ten se skrýval někde hluboko pod povrchem.

Začínal litovat, že se zbavil Majerové, slyšel, že střelec byla úžasný. Ale nelíbilo se mu mnoho věcí. Byl nespůj z toho, jak se její muži po ní ohlédli, když vydal rozkaz. Jako by se jí bez jediného slova ptali, zda ho mají opravdu splnit. Už něco takového viděl a věděl, že to pro velitele obvykle neznamená nic dobrého. Do mysli se mu vkrádalo tušení, že pokud chce skutečně splnit úkol tím nejlepším možným způsobem, musí si ji držet od těla. Využít ji jako podporu tak, aby nemohla nadělat žádné škody. Rozhodl se, že cíl zajme sám. Stačí být na místě dřív. Ale to by museli zrychlit. Přemýšlel, jestli už Majerová a její muži zajistili vodojem a jsou na cestě k místu setkání. Pohlédl nahoru, kde už byla přes stěnu příkopu vidět jen samotná špička nádrže s vodou. A také... „Bacha!“

Všechny hlavně v mžiku mířily na siluetu shlížící na ně z okraje srázu, prsty na spouštích připraveny. Zastavilo je snad jen to, že jejich cíl se ani nepohnul. Malý kluk jen svíral otrhaného plyšového medvídku a díval se na ně.

„Ehm... ahoj,“ začal Weiss a pokusil se o uklidňující tón, „jak se jmenuješ?“

Hošík neodpověděl. Ve tmě mu nebylo dobře vidět do obličeje, Weiss nedokázal odhadnout jeho reakce. Nemluvil s dítětem od doby, kdy si sám ještě hrál s plastovými vojáčky.

„Můžeš si hrát takhle pozdě? Neměl bys být v postýlce?“

„Vy jste tedy vyjednávač,“ okomentoval tiše jeho snažení jeden z vojáků.

„Drž zobák,“ procedil Weiss skrz zuby ten nejlepší argument, jaký ho právě napadl.

Klučík sebou trhl a začal se ztrácet za horizontem tvořeným stěnou příkopu. Vojákův samopal byl ve zlomku vteřiny u líce a muška našla hochova záda. Stiskl spoušť. Ta se ale ani nehнула. Spatřil Weissův prst na pojistce.

„Prozradí nás,“ vyhrkl zoufale.

„Přes mrtvolu dětí se nám bude mír vyjednávat blbě, i když splníme úkol!“

Voják si až teď uvědomil, že pořád drží zbraň namířenou do vzduchu, povolil svaly a nechal hlaveň sklouznout k zemi.

„Alespoň bychom se vrátili živí my,“ hlesl. Na to Weiss neměl odpověď.

„Jsou dvě ráno, sakra, co tady dělal?“ oslovil spíše vesmír než ostatní přítomné. Pochopitelně nikdo neodpověděl.

„Nemá na to, změkl,“ shrnula Majerová a sklonila zbraň, „to hraje pro nás.“

„Ztrácíme tu čas, šéfová,“ ozval se jeden z vojáků.

„Správně, ztrácíme,“ přisvědčila, sehnula se a natáhla ruku po temném obrysu předmětu, který ležel u jejích bot.

„Pawlowski, ty jsi říkal, že máš děcko, ne?“ obrátila se na jiného z mužů, jehož obličej byl tak křídově bílý, že to bylo vidět i za mizerných světelných podmínek.

„Chytej,“ upozornila a potrháný medvídek letěl vzduchem. I ve svém stavu se ho vojákově podařilo reflexivně chytit.

„Máš pro něj dárek na narozeninám.“

„Je... celý špinavý od...“

„Polil se rajčatovou šťávou. Je to Méd'a Nešika. Stačí trocha kreativity,“ navrhl, „ale teď už musíme jít, jinak bude Weiss u Ševčenka první.“

Gestem vyslala své muže vpřed, ale Pawlowski zůstal stát a zírat na medvídku ve svých rukou. Když kolem něj procházela, zastavila se a podívala se mu do očí.

„Buď chlap a seber se,“ řekla mu povzbudivým tónem, „a dobrá střela, mimochodem.“

„Dobrá střela,“ potvrdil, zkroutil se a zvracel.

Její muži s ní postupovali mezi budovami rovnoběžně s příkopem, kterým šel Weiss, ovšem ve velice uctivé vzdálenosti. Pawlowski za nimi trochu zaostával a to jí trochu vadilo. Zvyšovalo to pravděpodobnost odhalení. Ale žádné řešení, které by situaci zlepšilo, neznala. Okamžik, který právě prožil, z něj konečně udělá jednoho z nich. Nebo ho absolutně rozloží. V každém případě potřebuje chvíli na vzpomínání. Riskovali, přemísťovali se rychle, zbraně připravené pro případ, že z jedné z budov nečekaně přijde nebezpečí.

Problémy dopředu hlásil smích, který se ozýval ze směru, kterým šli. Otevřené prostranství odhalilo malý táborák, kolem kterého se bavily rozesté skupinky lidí. Majerová z krytu zahlédla několik zbraní. Mezi dospělými se proplétalo i několik dětí.

„Je jich tam spousta, šéfová, nejméně padesát. Další skupinky můžou být v ulicích kolem.“

„Musíme je obejít obloukem. Zleva to bezpečně nejde, narazili bychom na Weisse. Takže jediné oklíkou zprava... a to znamená, že on bude v cíli dřív. Daleko dřív. Měli bychom začít přemýšlet o plánu B.“

„Kam až chcete zajít, šéfová?“

„Nemáme na výběr.“

„Dobře, díky úžasným parkourovým schopnostem našeho drahého průzkumníka,“ začal Weiss a svým úšklebkem nakazil i vojáka, který právě se štěstím slezl ze střechy budovy naproti velitelskému stanovišti, ale zase hned zvažněl, „je situace jasná. Cíl je sám ve své pracovně v patře, dole máme čtyři pěšáky, kteří se místo plnění povinností zabývají karbanem. Uznávám, že jsem ani nedoufal v lepší shodu okolností.“

Podíval se přes rameno do tmy. Jak se blížily rozhodující chvíle, byl čím dál napjatější. Zkušenosti ho naučily, že jakékoli akce byly jen velice vzácně snazší než očekával. Jak že zněl ten Murphyho zákon? 'Když jde vše podle plánu, vždycky se někde stala velká chyba'?

„My jsme čtyři, oni jsou čtyři. Vy dva zaujměte pozice u zadního vchodu, každý si vezmeme toho nejbližšího. Jakmile první z nich zahodí karty, palte skrz okna. Pak vletíme dovnitř, zajmeme cíl, nadopujeme ho a mizíme dřív, než kdokoli stihne zareagovat, pokud by slyšeli naše výstřely.“

„Pane, neměli bychom čekat na Majerovou a...“

„Máme tady skvělou příležitost, každou chvíli se můžou objevit další a už to nepůjde udělat tiše. Bůh ví, kdy dorazí. Musíme využít tohle okno. Na místa.“

Diskuzi musí ukončit, než o jeho slovech začnou příliš přemýšlet.

Než začaly téct nervy, začala téct krev. S každým výstřelem Weiss zatrnul zuby, protože i s tlumiči a podzvukovým střelivem mu ten hluk přišel tak hlasitý, že by ho mohli slyšet až na jeho vlastním velitelství. Alespoň Ševčenko to musel slyšet, pokud totéž neplatí o každém člověku v okruhu dvou set metrů. Ale na takové úvahy nebyl čas. Jakmile střelba utichla, Weiss s parťákem vrazili dovnitř a okamžitě zamířili nahoru po schodech.

Rachocení za jedněmi ze dveří v patře jim dalo čas na přípravu. Ševčenko vyběhl ze dveří s revolverem v ruce. Nestihl udělat ani krok na chodbu, když ho zastavila Weisssova pažba v obličejí. Společně mu vyrvali revolver z ruky, zacpali ústa a umožnil Weisssovi vpíchnout mu do krku sedativa.

„Zvládli jsme to za necelých třicet sekund a bez problémů, nemůžu tomu uvěřit,“ utřel si pot z čela Weiss, zatímco druhou rukou držel čím dál slaběji sebou šhubajícího zajatce „sedativa by měla zabrat do dvaceti sekund. Raději to vezmeme ven zadním vchodem, kdyby někdo slyšel střelbu a šel se podívat.“

Něco se ale podělat muselo, jako vždy. Dvacet sekund uplynulo, Ševčenko se sice přestal šhubat, ale vědomí neztratil. Jen oslintával Weisssovi dlaň, jak se snažil něco říct.

„Prý už nemáme dost silná sedativa na uspávací šipky, ale nitrožilní jsou účinná dost, určitě, povídali,“ obrátil Weiss oči v sloup.

Nebylo moc na výběr, těžko tam mohli sedět a čekat, jestli droga nezabere za pět minut. Postavili zajatce na nohy, ten se na nich ale nedokázal udržet. Do toho nepřestával slintat a něco mumlat. „No, snad to bude stačit. Chyť ho za rameno, půjde s námi. Sakra, kde jsou ti druzí dva idioti?“ Dostat Ševčenka ze schodů byl téměř nadlidský úkol, ale společnými silami se jim to podařilo a zamířili kolem těl strážců k zadnímu východu.

„Já teď... půjdu... před sssoud?“ natáhl Ševčenko sotva rozšifrovatelně. Zněl jako typický opilec, kterého přátelé táhnou nad ránem domů. Jen obsah slov tomu neodpovídal.

„Když budeš mít kliku.“

„Čekal jsssem, že sssi pro mě... přijde ta Sssvině...“

„Svině? Kdo?“ zajímal se Weiss, když se vyhýbali tělům a rozšiřujícím se kalužím krve.

„Co mi pašššovala ty bouchačky... hrozzná kráva...“

„Kdo?“

Ale odpověď znal. Nepochybně na ně už čekali.

Tři postavy vyšly zpoza rohu a okamžitě na ně mířily čtyři hlavně. Majerová už otvírala ústa, aby pronesla připravenou průpovídku, než je rozstřílejí na kusy, ale jedna ze siluet okamžitě reagovala tygřím skokem zpět za roh. Překvapení popravčí se tomu pokusili včas zabránit, ale trefili jen ty dvě bezmocně stojící.

„Sakra, platím za to, že mám ráda dramatičnost,“ shrnula to, „dneska prostě nic nevyjde, jak má. Začínám o sobě pochybovat, pánové. Začínám pochybovat i o vás.“

„Nemělas' tak tlačit na pilu,“ ozval se zpoza rohu Weiss, „třeba bych tě ani nepodezříval, kdybys nebyla tak hr do zabíjení!“

„Nebyla jsem hr do zabíjení, ty paranoidní maniaku,“ mimoděk zvýšila hlas, než si uvědomila situaci a vrátila se do polohlasu, „ty bys podezříval i Matku Terezu.“

„Uznávám.“

Pokynula hlavou směrem k hlavnímu vchodu do velitelské budovy, za kterou se Weiss skrýval. Jeden z jejích mužů se pomalu začal přesouvat ke dveřím, druhý chtěl zkusit obejít budovu a vpadnout Weissovi do zad. Pawlowski zůstal neúčinně stát.

„Ani se mě nepokusíš přesvědčit, abych se k tobě přidal? Podplatit mě? Říct něco ve stylu 'můžeme na to všechno zapomenout'?“

„Nepřemýšlela jsem o tom, ale proč ne? Když jsme se poprvé potkali, říkala jsem, že pracovat se slavným Řezníkem je čest.“

„Řezník a Rudá Svině: tým století.“

Weiss uslyšel v budově křupnutí kousku skla pod něčí podrážkou a poslal tím směrem naslepo dávku. Jejeho adresáta to přimělo se parakotoulem stáhnout zpět ven a krýt se za dveřním rámem.

„Máš štěstí, že jsi mrtvý,“ zasmála se, „protože jen mrtvolky se nemusí bát mi tak říct.“

„Zmiňuji to proto, že řezníci se se sviněmi obvykle nekamarádí,“ ozvalo se zpoza rohu společně s dvěma cvaknutími, „porcují je.“

K Majerové a Pawlowskému letěla dvojice předmětů. Nemusela vědět, o co jde, aby jí došlo, že tam nechce být, až dopadnou. Napodobila svého podřízeného a neméně efektním parakotoulem přistála za zdí. Ohlušující výbuch poslal Pawlowského k zemi, zatímco ostatní přítomní litovali, že neměli ochranu sluchu. Několik dávek ze samopalu proletělo interiérem budovy a některé střely prošly i skrz tenkou zeď, za kterou se Majerová a kryla. Netrefily, ale přinutili ji klesnout k zemi. Chlápek, který předtím pomalu obkružoval budovu a chtěl Weissu překvapit zezadu, přidal do kroku. Vykoukl zpoza rohu, ale místo zlaté šance nešel jen věčnou tmou, když mu devět milimetrů široký kus kovu rozrazil lebku. Pak nastal chaos.

Před velitelskou budovou se začali rojit ozbrojenci. Majerová a její poslední zdravý parťák se museli stáhnout mezi budovy, aby se rázem neocitli v křížové palbě ze sta různých zbraní. K jejich

překvapení se Pawlowskému nějakým zázrakem odelhat za nimi, aniž by schytl kulku do zad.
„Kde je do prdele Weiss?“

„A tak to bylo, plukovníku. Myslím, že podporučice Majerová vyvolala celou tohle krizi. Podpořila povstání. Propašovala pro rebely zbraně, byla v přímém kontaktu se Ševčenkem, jejich vůdcem. A důvod? Věděla, že k téhle misi dojde. Odstranila konkurenci, aby si byla jistá, že ona dostane velení. Buď by nějakou lstí zabila Ševčenka, s politováním oznámila, že se ho nepodařilo dostat živého, ale protože celá operace proběhla beze ztrát na životech, byla by z ní hrdinka. Pokud by něco nevyšlo, vypukla by otevřená válka a ona by měla spoustu příležitostí nabírat v poli frčky efektivním masakrováním netrénovaných farmářů, kteří poprvé v životě drželi zbraň. Jen nepočítala s tím, že místo ní – vycházející hvězdy – dáte velení přestárlé postavičce z hodin dějepisu, která jí to pak celé posere. Pane.“

Takhle to má říct? Nějak jinak? Uvěří mu, ať už to řekne jakkoli? Slovo proti slovu, Ševčenko už jeho verzi nepotvrdí. Ale co, tuhle řeku překročí, až bude stát na jejím břehu.

Weiss si jízdu v ukradeném... *zabaveném* džípu užíval. Místo cesty se díval na hvězdy. Konečně měl krátkou chvíli klidu. Domníval se, že v takových situacích by bylo vhodné dát si cigaretu. Hrdina po velkém vítězství odjíždí vstříc dalším dobrodružstvím – pro tenhle moment jako by ty staré nikotinové tyčinky byly dělané. Ale člověk se musí spokojit s tím, co má. Hvězdy jsou také hezké.

„Myslím, že zdrhnul,“ ozval se Pawlowski slabým hlasem.

„Do prdele! Stahujeme se, každou chvíli tady budou další ze všech stran. Jestli nás obklíčí a dostaneme se do křížové palby, je po nás.“

„Šéfová,“ ozval se znovu. Pawlowski se na ni díval rychle vyhasínajícíma očima.

„Promiň, kámo.“

„Než půjdu, chci Vám ještě něco dát. Prosím,“ dostal ze sebe.

„Co?“ poklekla k němu.

„Ukryl jsem to... uvnitř,“ podával jí potřhaného medvídka špinavého od krve. Jeden jeho bok byl rozříznutý a koukala z něj plyš.

„Co je to,“ zeptala se, když nahmatala něco studeného.

„My všichni jsme svině. A na každou... se vaří voda.“

Zdvihl ruku. Vedle snubního prstýnku se v měsíčním světle blýskal ještě jeden kroužek.

- konec -

Hodnocení povídky

Průměrná známka v prvním kole: 1.

Relativní pozice ve druhém kole:

Cheky: 4

Meehail: 1

Ssyx: 1

Tína: 1

Viky: 5

Výsledná pozice: 2.

Chekyho hodnocení:

Řemeslně skvělá povídka na klasické postapo téma. Je to taková pohodová, bezstarostná, rock'n'rollová jízda, dobře se to čte, má to pěkné rozuzlení a hezkou pointu. Zpracováním jedna z nejlepších povídek tohoto ročníku, vyloženě jí není co vytknout.

V boji s prvním místem však prohrává, neboť není tak originální. Je to dobře zpracované klasické téma, ale není tam nic navíc, není tam nic, co bychom nečetli už jinde. Což je zvláštní, neboť dva roky zpátky se Psychotic umístil na druhém místě s originální povídkou Šest - ta by tehdy nepochybně vyhrála, nebýt Moghova overkillu. Ale tak je to vždycky a asi se nedá říct, že by to bylo špatně.

Meehailove hodnotenie:

Poviedka písaná filmovým štýlom, čo možno považovať za plus aj mínus, ja sa prikloním k prvej variante, pretože je to zvládnuté dobre, dostávame scény časovo zaradené mimo samotného deja, scény „zo zákulisia“, ktoré odhaľujú isté skutočnosti, no zároveň skrývajú skutočnú motiváciu postáv. Autor však rovnako podsúva kúsky mozaiky aj hlavnej postave, ktorá rovnako ako my len tuší, že niečo nie je v poriadku a postupne sa toto tušenie začína potvrdzovať. Zároveň autor stíha vykresľovať postavy prostredníctvom ich skutkov a rozhodnutí a stavia ich do konfrontácie s ich minulosťou, čo je vždy lepšia voľba než vráť sa v ich hlavách. Práve to sa bohužiaľ často zvykne diať v nevhodných chvíľach, lebo „ak to nenapíšem teraz, tak už to nemám ako čitateľovi podstrčiť“. Autor tejto poviedky si však počína veľmi dobre. Potešil ma aj koniec, niekedy je skvelé ponoriť čitateľa do negatívnych udalostí a potom ho odtiaľ vyviesť von.

Vytkol by som jedine prvú vetu pasáže začínajúcej na „Tři postavy vyšly zpoza rohu...“. Na chvíľku som sa tam stratil a nevedel, kto si počkal na koho, možno by bolo dobré napísať to trocha jednoznačnejšie.

Keď si to všetko zrátam, toto je pre mňa tohtoročný víťaz, definuje ho vysoká technická kvalita písania, kompaktnosť a napínavosť deja a sympatický "silný" hlavný hrdina.

Ssyxovo hodnocení:

Skvěle zvládnutá povídka jak rozsahem, tak čtivostí. Konec byl vskutku výbušný :)

Tinino hodnocení:

Tuhé vepřové – můj osobní vítěz. Nesmírně mě bavil, skvěle se mi četl, obě hlavní postavy mě nadchly, tohle je přesně to, co mám ráda. Neměnila bych v podstatě nic, vzala a nechala čist kohokoliv, kdekoliv. Ideální rozsah, úderné, svižné, s povedeným koncem v podobě zadostiučinění

(nejen) pro čtenáře. Já osobně nemám co vytknout – můžu jen poděkovat autorovi :)

Viky se tak dlouho kroutila, že nestíhá sepsat hodnocení, až jsem to z ní vytahal po krátkých textových zprávách, zatímco se nudila v nemocnici:

V: Na první místo to nemělo. Kdyby nebylo "Kdo si zvolí tmu", tak bych nedala žádné první místo.

Ch: Fakt?

V: Ono se to snažilo o vykreslení podrazu na druhou, ale moc se mu to nepovedlo. Na konci, kde si má čtenář užít ti odhalení a jak do sebe všechno zapadá, jaký je to mistrovský podfuk, se čtenáři dostane místo šampaňského zvětralého piva. Ano, byly tam bublinky, ano, je to nápoj, ale je to takové nijaké. Já bych to potopila ještě víc.

Ch: Mě se to právě technicky líbilo.

V: Mně ne. Asi jsem od toho čekala něco víc. Nebo možná proto, že tenhle typ zápletky (někdo přechytračí nějakého badass chytráka) je můj oblíbený.

Ch: Můj ne.

V: jj, vím

Tuhle povídku jsem měla problém dočíst, jak mě nebavila a její hrdinové nebyli uvěřitelní/dostatečně zábavní.

Ch: Oh, až tak?

V: Jo. I proto s mi furt trochu plete s Ledově krvavou. Nic co by si zasloužilo vyhrát.

(Pokud by snad někdo čekal, že dva litry analgetik učiní Viky mírnější, málo ji zná, pozn. manž.)

Kdo si zvolí tmu

Filip Vosáhlo

První místo

Měnil jsem zrovna koruny na dolary a dával si majzla, aby mě nechytnul nikdo z Gardy, běžnej den, když jsem toho chlapa uviděl. Byl menší, s klouboukem, dlouhej plnovous, vypadal fakt nóbl, až moc nóbl na to, aby to byl převlečeněj gardista, a tak jsem šel za ním a nabídl mu svoje služby, dvě stovky za dolar, férová cena, u Muzea chtějí tři a oficiální kurz je stovek pět. Ale neměl jsem to dělat.

To jsem vám ještě neřek, ale stáli jsme v Nuslích u Bohemky, jako u toho protiatomovýho krytu, dívali se na bejvalej Nuselskej most, jak z něj dolů padají kusy betonu, on se tak divně šoural kolem zarostlejš tramvajovejch kolejí, a místo toho, aby mi odpověděl, kolik dolarů by si přál dostat, se mě zeptal, proč to dělám.

„Jak, proč to dělám?“ nechápal jsem a strčil si zelený bankovky co nejhlubš do kapsy, páč kolem zrovna projížděl tank Gardy.

„Mno proč tady stojíte a měníte peníze,“ trval děda na otázce. „Vždyť vám to vůbec nemůže vynášet. Jedna směnárna je na I. P. Pavlova, další na Karlově náměstí, třetí u vršovického nádraží. Čechovo náměstí je taky co by kamenem dohodil. V takové konkurenci se přece nemůže vyplatit načerno podnikat. Kór když tam mají dolar za búra, a ne za dvě stovky.“

Prohlíd jsem si ho od hlavy k patě ještě jednou, ale stejně mi to nepomohlo. Agent Gardy to prostě nebyl, věděl jsem to jistě. Měním načerno už nějakej ten pátek a od prvního pohledu poznám, na koho si mám dát majzla a koho zase můžu o pár stovek natáhnout. Tenhle důstojnej pán si spíš prostě dělal srandu. Taky jsem mu to řekl. Co si myslím, to řeknu.

„Děláte si srandu, velectěnej pane. Směnárník z Ípáku – kdo tý hromadě suti ještě tak říká? – chcípnuh hned, páč na něj spadnuh barák. Ta slečna od nádraží byla sice moc fajnu, ale umřela na radiaci asi dva měsíce potom, co se to stalo. Dědek z Čecháku se sice držel, ale někdy v zimě mu to tam vystříleli, páč neměl licenci a namíchnul je. No a na oficiální směnárnu na Karláku hází bobek Bílej Tesák, protože, už jak jsem pravil, pět stovek za doláč nevysolí ani největší blb. Takže dokud mě neseberou, jdou mi kšefty festovně a nevím, proč kyndáte. Tak kolik vyměníte? Pět, sedm dolarů?“

Vzdnuh byl čistej, tak jsem mu ukázal dolarové bankovky. Asi špatně viděl, přiložil si jednu až k očím, pak mi ji vrátil a uznale kejvnuh hlavou.

„Pěkně. Ale já nechci nic, děkuji. Nechystám se za moře.“

Spadla mi čelist. Tohodle chlápka jsem fakt nepochopil. „No do Ameriky určitě neletí nikdo z nás,“ ubezpečil jsem ho, „to by tady v Evropě nejdřív nějaký éroplány musely zbejt. A než byste tam doplul lodí, chcípnuh byste na svrab. Ale třebaš potřebujete americký zboží, co nám sem ty lodě vozí, to jste zatím nekapíroval?“

„Ne,“ usmál se dědeček. Vypadal trochu jako nějakěj kmotříček z Kouzelný školky, co jsem se na ni díval jako malej, když svět ještě stál na nohách. Nebo spíš na nožkách. Od televize.

„Raději než zahraniční, kupuji české zboží,“ pokrčil rameny. „Na věci z dovozu, na ty mě neužije. Já raději, když se na obalu píše z *českého venkova*. Nebo tak něco.“

„Jak, z českýho venkova?“ rudnuh jsem. „Z venkova, co je jedna velká radioaktivní ruina? No to teda dobrou chuť, velectěnej pane! Už jste viděl ty červenočerný rajčata, co jsou velký jako dýně? Ztělesněná rakovina! Nebo ty dvouhlavý králíky, co přivezli odněkud z Orlickejch hor? Pochutnání, co? Dědo, vždyť venkov taky bombardovali, a pořádně! Kde není město, tam je teď tak akorát

ozářená díra po granátu.“

„No a co s tím mají co dělat Američani? Vždyť to nedává hlavu a patu, mladíku,“ odvětil stařík, podíval se na hodinky a přečetl si něco na nějakém sloupu.

„Jak, že to nedává smysl? Kdo chce občas zakousnout nějaký maso, který zaživa nemělo dvě hlavy a osm pat, nebo si nakrájet kedlubnu, ze který se mu nezblázní dozimetr, musí si koupit něco od Amíků. Páč byli rychlejší, maj teď svoje pole v ordnunku.“

Stařík se šoural sem a tam, občas zamhouřil oči a podíval se do dálky. Díval se směrem ke zřícenině Nuseláku. Most ho ale nezajímal, hledal něco pod ním.

„Nevěřím. Vidíte to moc černě, mladíku,“ řekl nakonec.

Kolem se prohnal tank Gardy, ten týpek si ho vůbec nevšiml, naopak pod něj při jednom dlouhém pohledu málem spadnul, strhnul jsem ho zpátky v poslední chvíli.

„Špatně už slyším,“ kroutil hlavou děda, ale jakmile jsem ho pustil, zase se postavil doprostřed cesty a čučel do Nuslí. Pod nohama měl směs rozpuhaného asfaltu a zpřehýbaných tramvajových kolejí.

„Křižují to tu s pásákama nějak často,“ zhodnotil jsem. „Aby tak šli po mně... To bych měl po žížalkách. Totálně. Kámoše, co pašoval vejce ze Sibíře, si jednou Garda našla, a... No to je vlastně šumák,“ odplivnul jsem si. „Poslechněte, to by mě zajímalo: Ke komu vy patříte?“

„Už tu bude,“ smál se děda, když konečně v dálce zahlédl, co hledal. „Ke komu patřím? Já tady na tom světě nikoho již nemám. Děti žádné, vnoučata žádná, to víte, člověk se musí sám postarat.“

Marně jsem v dálce pátral po tom, co dědu tak nadchlo. Jen ruiny sídliště a trosky mostu. A hejna chromých ptáků.

„Vy my nerozumíte. Myslel jsem, jestli jste od Elity a bydlíte v buku. Nebo jestli to táhnete s mašinfírama a zalezáte navečer do metra, kde si vegetujete jak zajíček v své jamce. No a nebo jestli jste od Jižního gangu, a pořádáte každé večer přestřelky kolem paneláků. Anebo jestli jste z nějaký jiný party. Prostě jako jak to to... Jak se schováváte před Gardou?“

Díval se jinam, ale poslouchal mě. Vytáhl peněženku a z peněženky oranžovej papírek.

„Jen mi to řekněte,“ naléhal jsem, páč mě vážně interesovalo, kde tohodle dědu trpí. „Já nemám proti nikomu nic. Když mě vyhodili z Elity a z bunkrů, taky jsem chvíli smrděl v metru, tam je to super. Je tam sucho, teplo, lidi docela ujdou, ale po pár tejdnech jsem táhnul o dům dál, páč ten smrad tam, to se nedalo přežít. Rozumíte, když několik stovek lidí najednou...“

Nehnul brvou.

„I na Jižním Městě jsem byl, takovej paneláček, to je taky dobrý, ale kdyby tam tekla teplá voda, svítlo světlo a bylo zasklenejch trochu víc oken, člověk by se nezlobil. Nejvíc mě tam ale štvaly ty věčný perdy, Garda má pro Jižák vyčleněnou celou brigádu, kolem Kačerova se bojuje úplně furt. Tak jsem nakonec skončil v jednom starým bunkru u náplavky, s kamarádama to tam dáváme dohromady. Tak co vy? Nebuďte tajemnej jak ten... Hrad v Karpatech!“

„Jak jsem řekl, bydlím sám,“ vyžvejknul se nakonec. „Mám dům na Vinohradech.“

Spadla mi čelist. Už zase. Nadechl jsem se a vydechl. „Všechny domy na Vinohradech jsou totálně kaput od prvního výbuchu. Nehledě na to, že kdybyste vy bydlel sám kdekoli, nemáte nejmenší, *nejmenší* šanci přežít!“

Děda si povytáhl kalhoty a napřímil se. „To je právě ten problém, mladíku. Všichni na svět hledíte příliš nehezky, příliš depresivně. Negativisticky. Nedůvěřujete mu a vidíte to nejhorší. Četl jste Futurologický kongres?“

Nečetl jsem nikdy nic. Než jsem se naučil číst, všechny knihy shořely. Chtěl jsem mu v tu chvíli jednu vlepit.

„To je od Stanislava Lema. Jedna postava říká: *Všechno je v naší mysli. Pokud vidíš tmu, vybral sis tmu.* A přesně tak tomu je, příteli. A teď mě omluvte, jede mi tramvaj. Musím k holiči, a pak jdu do divadla.“

Tramvaj městem nejela už spoustu let, hned po výbuchu přestala jít elektřina, troleje spadly, koleje zarostly, vozy se rozpadly. Tramvaj městem nejela už spoustu let. Ale jemu přijela.

Byla kloubová, nízkopodlažní. Jedenáctka na Žižkov. Zjevila se v zatáčce a zastavila vedle dědy. Ten stisknul tlačítko, dveře se otevřely, on nastoupil, ty dvě skleněná křídla se zase zabouchly a tramvaj cinkla a rozjela se nahoru k Ípáku. Ještě chvíli jsem ji slyšel, pak její dunění přehlušil nový gardovskej tank.

Kdo vidí tmu, ten si ji vybral. Z nuselskýho mostu spadnul do údolí další kus betonu, udělalo to obrovskou řachu. Z vexlování ten den nebylo nic.

- konec -

Hodnocení povídky

Průměrná známka v prvním kole: 1.

Relativní pozice ve druhém kole:

Cheky: 1

Meehail: 2

Ssyx: 2

Tína: 2

Viky: 1

Výsledná pozice: 1.

Chekyho hodnocení:

Krátká, svižná věc s pěknou pointou. Takové vtipné pohlázení po duši, řekl bych. Ale velmi dobře napsané. Je to přesně tak dlouhé, aby tam bylo sděleno vše, co je třeba, a současně tam nebylo nic, co by drhlo.

Prostředí děje je načrtnuto smělymi tahy vystihujícími vše podstatné, forma dialogu umožňuje podávat informace s vysokou kadencí a udržovat tempo. A dokonce to obsahuje i mravoučný námět. No prostě pěkné, a z portfolia tohoto ročníku nejlepší.

Meehailove hodnotenie:

Táto poviedka mi dala lekciu. A hlavnou myšlienkou bola pointa poviedky. Jednoducho som v nej hľadal to, čo som tam chcel hľadať ja, a po prvom dočítaní som z toho mal taký nemastný-neslaný pocit. Pri druhom čítaní mi to došlo. To, že je to dobre napísané, že to možno nie je tak prvoplánovo vtipné ako iná poviedka v súťaži, ale svojím spôsobom je oveľa vtipnejšia. Dokonca mi nevadilo ani to, že mi to pripomínalo divadelné predstavenie - spôsob, akým rozprávač hovoril nám aj dedkovi veci, ktoré by mu v realite nehovoril, pretože sú v skutočnosti určené čitateľovi. Inokedy by mi to prišlo neobratné, tu to však dáva zmysel.

Ide tak o veľmi kompaktné dielo, kde autorovi niet veľmi čo vytknúť a v svetle mnohých chýb, ktorých sa iní autori pravidelne dopúšťajú, si zaslúži pochvalu.

Tínino hodnocení:

Co vytknout této povídce? A proč se jí vlastně snažit něco vytýkat? Je to povídka velmi, velmi hezká, která potěší srdce každého klasického čtenáře. Má naprosto ideální délku (a rozpoznat, kdy je toho už moc, neumí jen tak někdo – výborně, autore), nápad, skvělý jazyk, příjemně vykreslené poapokalypsi. Hlavní hrdina (ten skutečně hlavní) je nesmírně sympatický a střet jeho pohledu na svět s pohledem druhé z postav mě bavil. Tohle je povídka, na které netřeba nic měnit, aby obstála i v tvrdé konkurenci. Jak se zdá po průběžném hodnocení, je aspirantem na vítězství, a pokud vyhraje, vyhraje zaslouženě (ačkoliv je až mým favoritem č. 2).

Ssyxovo hodnocení:

Obyčejný dědek by nás mohl poučit o spoustě dalších věcí. Svižné a i úsměvné postapo z české kotliny.

Vikyina poznámka:

Ach, srdce čtenáře klasické fantastiky zaplesalo; svižná, k věci, s údernou pointou; nevýznamné plus za Lema.

Závěr

Nakašlat na závěr! Tahle věc je tady jenom proto, abyste si všimli, že už jste dočetli až do konce.
Takže šlus!

A jestli si myslíte, že umíte psát líp, tak pište a posílejte, protože boj o brahmíní vemenó neutichá!

Chekotay

Všechna práva vole oné... vyhrazena. Kdo henty texty, byť i jejich části, vydá za svoje, dostane po čuni.

Vault šílené brahmíny vytvářejí a spravují vaultmasteři JaW, Ratman, chekotay a smejki za přispění návštěvníků.

© JaW & Ratman & petruschka & Chekotay & Jay Kowalski & Daemon & Harley & Ještěr & Deimos & smejki 2001-2077.

Nejsem účastníkem této konference, nicméně bych si přál tučňáka.